

God, ike tror på Gud: (Angb. B. k. 2. ant.).
Alltså ~~kan~~ ^{kan} ike kan med den
bästa vilja afstå komma. Därför är
shenniskan född med ofsynd: kan kan
begärde till det onda; alltså således Gud
lag motsträfvig. (i lid.)
1739. Men filosofen tror sig med den guda
viljan, kunna afsvärinna alla onda
begärder, och upväcka alla goda rörel-
ser, såsom fruktan, Tro, kärlek. Då kan
uttalar den grundsatzen, att ingen ting är
gadt, utom den guda viljan, vilt sniffla
kan då medelst den guda viljan, kun-
na upväcka alla goda rörelser, som Gud
fordrar, och tillintet göra alla onda rörel-
ser, som Gud afsky. men det går inte
till. Menniskan har nog onda tankar,
och onda begärder, emat sin vilja. men
den, som ike är väckt, känner ike till.
Sävanit.

1740. Andra hufvudpunkten af luthers
lära är: att Gud, som vår Frälsare Je-
sus Christ, har återläst menniskan från
båden och djefulen, våld. Denna åter-
lösning orsakte menniskan tillägna
sig genom Tro ty den som ike
tror: kan kall enda fördömt.
Nu är det för nådatjefulen ingen
konst att Tro, emedan han kan
veta är oförmåga, säger han
uti honom ike upväckt nå

gon begärde: kan är utan lag, (inmäs-
tes reus.) och därför är synden död
uti honom: kan känner ike till de
der Satans anfäktningarna, de onda
tänkarna, och de onda begärderne,
som den väckte mätle känna. Syn
den har ike blifvit afsvärmatthor
syndig för den, som kan en död Tro
1741. Men när synden genom väckel-
sen blifvit afsvärmatthor syndig
är det ike så lätt att Tro. Gnomiskan
känner nu, att kan ike kan Tro, förr
än Tran varden kan gifves. Ingen
kan taga, utan att det varden gifvet
honam afsvareptes. När menniskan
genom väckelsen blifvit en god syn-
dare: när kan lort sig att känna dyg-
net af sin förnedring: då refer sig ge-
nast Egen rättfärdigheten, och ingifves
den förställningen, att en djeful
kan omöjliggen förtjona någon nåd.
1742. Men se det är juft bättfärdiga
djeflor, som behäfra nåd. En Engel
behäfrer ingen nåd. Hvad gör en En-
gel med nåden? Emellertid försöker
den väckte, att förtjona nåden, ange-
nom den egna bättningu, än åter
genom en djufone Anger. Egen rätt-
färdigheten, bemädanke sig alltid
ut på förtjenst. Han vill ike
taga nåden för intet.